

พระราชดำรัส
ในโอกาสที่คณะผู้ปฏิบัติงานโครงการตามพระราชดำริ เข้าเฝ้าฯ
ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา กรุงเทพมหานคร
วันพุธ ที่ ๒๖ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๙

ในปีนี้เป็นปีที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนดำเนินกิจการมาครบ ๕๐ ปี จึงได้เรียนปรึกษาทางด้านตำรวจตระเวนชายแดนว่าน่าจะมีการจัดทบทวนการปฏิบัติงานออกมาว่าเราทำได้ทำอะไร และมีอะไรที่ก้าวหน้าขึ้นมาบ้าง จากครั้งที่เคยรวบรวมไว้ครั้งที่แล้ว เมื่อครั้งที่โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนดำเนินการมาครบ ๔๐ ปี ก็ได้บอกเอง แต่ว่ายังไม่ได้เขียนให้เขาเลยว่า ในส่วนของความคิดเห็นที่เพิ่มขึ้นมานั้นเป็นอย่างไร แต่ก็ได้จัดให้มีพิธีกรรมในระหว่างมีพิธีกรรมนั้นก็ต้องค้นคว้า เพื่อที่จะนำมาเขียน ก็ได้ความคิดต่างๆ ที่จะพัฒนาโรงเรียนให้กว้างขวางขึ้นไป ในช่วงที่ปฏิบัติงานในลักษณะนี้มาเกือบ ๓๐ ปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน ๑๐ ปีหลังนั้น บ้านเมืองหรือว่าโลกของเรานี้ก็มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก และในการทำงานอย่างนี้ก็มีประสบการณ์มากขึ้น

ในประการแรกในแง่ความรู้จักคนมากขึ้น ก่อนนี้ก็ได้รู้จักฝ่ายตำรวจตระเวนชายแดน แล้วก็ทั้งผู้บังคับบัญชา แล้วก็คุณครูทั้งหลาย แล้วก็รู้จักกับฝ่ายเกษตร ฝ่ายการศึกษา ทั้งระดับมหาวิทยาลัย แล้วก็ระดับโรงเรียน หรือวิทยาลัยต่างๆ หลากๆ สังกัด ในการทำงานอื่นๆ ก็ได้มีประสบการณ์อยู่แล้ว ในระยะแรกนั้นหลายๆ ท่านได้มาช่วยงาน ไม่ได้ในแง่ของหน่วยงานหรือหน่วยราชการมา ถึงจะเป็นข้าราชการก็ได้มาช่วยในลักษณะส่วนตัวก็มาก ในลักษณะของหน่วยงาน หรือนำหน่วยงานเข้ามาร่วมด้วยก็มีมาก แต่นับวันที่ทำงานไปก็ได้มีผู้มาร่วมช่วยเหลืออีกหลายหน่วยงานเพราะว่าเพิ่มขยายงานขึ้น แล้วก็ยังมีหน่วยที่ไม่ใช่เป็นหน่วยราชการ เป็นเอกชน เช่น บริษัทห้างร้าน หรือว่าบางคนก็มาในนามส่วนตัว ในฐานะเป็นบุคคล ได้มาช่วยงานอีกเป็นจำนวนมาก แล้วก็ทุกท่านก็ช่วยอย่างจริงจัง และนอกจากที่จะช่วยเอาอะไรมาให้ หรือว่ามาทำงานให้ตามความถนัดของแต่ละท่านแล้ว ก็ยังมาให้ความรู้ และความคิด วิธีการต่างๆ อีกมากมาย เพราะว่าการทำงานของเรานั้นไม่ได้เป็นการทำงานตามหลัก คือตั้งทฤษฎีหรือวิธีการอะไรไว้ แล้วก็ไปหางานมาหรือว่าไปให้ใครทำตามนั้น

แต่ว่าเป็นการที่ว่าใครมีประสบการณ์ต่างๆ แล้วก็คิดว่าน่าจะทำหรือปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ ก็ใช้ความรู้ ความสามารถ หรือว่าทรัพยากรต่างๆ มาแก้ไขปัญหาเป็นเรื่องๆ ไป ตามที่เกิดขึ้นจริง จึงต้องอาศัยที่ว่าไปดูให้มากหน่อยก็เลยมากกว่าปีก่อนๆ เพราะพยายามที่ว่าพยายามใช้เวลาในตรงนี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพราะว่าไปแต่ละแห่ง ก็ได้ศึกษาเรียนรู้วิธีการ บางครั้งก็ได้นำวิธีการของผู้ที่ปฏิบัติอยู่ในแห่งหนึ่ง เอามาคิดแล้วก็มาหารือกับบุคลากรอีกแห่งหนึ่ง ว่าถ้าจะทำอย่างนี้จะดีหรือไม่ จะได้ผลหรือไม่ ควรจะทดลองหรือไม่ เดียวนี้ก็มีอุปกรณ์ใหม่ๆ ก็ยกตัวอย่างเช่น กล้องถ่ายรูปดิจิทัล ก็ถ่ายมาแล้วก็ยังไม่ลบ เก็บเอาไว้แล้วก็เอาไปโชว์ให้คนในอีกแห่งดูว่าที่นี่เขาทำอย่างนี้ อยากทำบ้างไหมถ้าอยากก็ลุยเลย ลงมือไปก็บางทีก็ได้รวดเร็ว แล้วก็หลายๆ ท่านที่มาร่วมก็มาช่วยแนะนำ คือในการทำงานก็ไม่ได้อยากจะทำคนเดียวคิดคนเดียว หรือว่าเอาความดีแต่คนเดียว แต่ว่าที่จริงก็ได้รับความเอื้อเฟื้อจากหลายๆ ท่าน ช่วยๆ แนะนำให้ความคิดให้ความรู้ แล้วก็เหมือนมาร่วมคิดกัน เพื่อที่จะได้อะไรที่ดีที่สุดไม่ใช่ว่าต้องอยากจะได้ความคิดของตัวเองเป็นใหญ่ แล้วก็ใครขัดคอหรือว่าใครไม่เห็นด้วยก็จะโกรธ ความจริงก็ไม่โกรธ แต่ว่าบางครั้งก็ยังคิดไปคิดมาก็ยังเห็นว่าที่ตัวเองคิดดีที่สุดอยู่ ก็มีบ้าง มีบางเรื่อง แต่บางเรื่องก็เอากลับมาคิดพิจารณาว่าที่คิดไปนั้นก็ยังมีความสะดวกเพราะบางก็ต้องแก้ตามที่เขาว่า แต่ว่าบางอย่างก็คิดว่าดีแล้วก็ไม่โกรธ เพราะว่าเขาก็อาจจะเห็นว่ามีประสบการณ์อีกแบบหนึ่ง ซึ่งถ้าเขาจะทำแบบนั้นก็ดีเหมือนกันก็ให้เขาทำไป แต่ว่าถ้าจะทำก็ต้องทำแบบของเรา ถ้าจะทำกันก็มีหลายๆ แบบ แต่ว่าทั้งนี้ทั้งนั้นเห็นได้ว่าทุกๆ คนจะเสนอความคิดคนละอย่าง คือไม่ใช่ว่าผู้บังคับบัญชาคิดยังไง แล้วก็พอลูกน้องว่าไป ก็จะมีสั่งหรือไปทำผิดแต่เขาก็คิดอยู่แล้วก็พยายามจะชี้แจงว่าให้ บางทีพูดสั้นเกินไป ต้องชี้แจงให้ละเอียดอีกนิดหน่อยว่าทำไมจึงมีความคิดอย่างนั้น ก็ขอให้ลองทำอย่างนี้ก่อน ก็พูดกับเขาดีๆ ก็รู้สึกว่าได้ ที่ผ่านมาก็ได้ความคิดได้ความช่วยเหลือจากคนอื่นซึ่งเขาก็ถือว่าประสบการณ์กว้างกว่า แล้วก็มีความรู้มากกว่า และก็มาแนะนำให้เปลี่ยนแปลงจากที่เคยทำมา เพราะที่จริงสถานการณ์ต่างๆ ก็เปลี่ยนไป แต่ว่าเท่าที่พยายามทำก็ยังย้ำเน้นอยู่ในการทำงานในเขตทุรกันดาร เพื่อให้บุคคลที่อยู่ในเขตทุรกันดาร หรือว่าคือเข้าถึงยากนั้นได้รับบริการที่เหมาะสม ทั้งในด้านความเพลิดเพลิน ความรู้ สุขภาพอนามัย ความมีโอกาสในการประกอบอาชีพเลี้ยงตัวเองอย่างมีเกียรติ แล้วก็สามารถที่จะทำให้ชีวิตดีขึ้นดีขึ้น หวังว่าจะเป็นอย่างนั้น ทั้งเด็กเยาวชนในโรงเรียน แล้วก็บางคนก็อาจจะไม่ ถ้าพวกที่สามารถจะเรียนได้ก็ให้เรียนจากชั้นประถม ส่งเสริมให้เรียนมัธยม ชั้นการงานอาชีพ หรือว่าระดับอุดมศึกษานักเรียนในโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเก่า ก็มีหลายคนที่ได้ไปประกอบอาชีพก้าวหน้า ได้รับราชการก็ชั้นสูง ได้ประกอบอาชีพอิสระก็มีรายได้และมีฐานะดีขึ้น ในทางความรู้ก็มีระดับทั้งสำเร็จปริญญาตรี ปริญญาโท ก็ยังๆ กันให้เรียนปริญญาเอก แต่ยังไม่มีการสมัครตอนนี้ก็ทดลองส่งไปเรียนต่างประเทศ ก็เพื่อที่จะสร้างความก้าวหน้าให้คนเหล่านี้ได้ดีขึ้น

แล้วก็มีหลายๆ อย่างที่ทำแล้วดี ก็คิดว่าไม่สงวนลิขสิทธิ์ ถ้าใครอยากจะทำบ้างก็เชิญ แล้วก็อาจจะมาปรึกษา จะแนะนำวิธีการที่ว่าจะไปบริหารจัดการ เพราะว่าเดี๋ยวนี้เรื่องความรู้ ความสามารถต่างๆ นี่ก็มีได้ แต่ว่าเรื่องที่สำคัญแล้วยังมีปัญหาอยู่มากก็คือการบริหาร จัดการให้แต่ละคนที่มีความสามารถ มีความรู้ต่างๆ หรือมีทรัพยากรต่างๆ มารวมกันหรือว่า แยกกันทำก็ตามแล้วก็ทำให้ออกมาเป็นงาน เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดความก้าวหน้า ความที่มี ประสบการณ์มากขึ้น ก็ได้ทำงานไม่ใช่เฉพาะแต่ในกลุ่มตำรวจตระเวนชายแดน ก็จะมีบุคคล อื่น เช่น ในแง่การศึกษางานส่วนใหญ่ก็เป็นงานของกระทรวงศึกษาธิการหรือว่าเป็นเอกชน โรงเรียนเอกชน หรือว่าเป็นผู้นำทางศาสนา ทางศาสนาที่ร่วมกันผ่านมาก็มีศาสนาพุทธ คริสต์ อิสลาม ซิกข์ ก็ได้ร่วมกันพัฒนาบุคลากรของชาติให้ดีขึ้น บางทีก็บอกว่าต่างคนต่างทำ ก็ดีแต่ในบางกรณีถ้ามารวมกันก็อาจทำให้งานดีขึ้น เช่น แล้วก็มาทำในพื้นที่ ก็แยกกันออกไป ว่า ตรงนี้ตำรวจตระเวนชายแดนจะถนนที่จะทำ ตรงนี้สำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตรงนี้ สำนักงานการศึกษานอกโรงเรียน อย่างนี้เป็นต้น ก็แยกกัน และก็มีเครือข่ายกัน ครูบาอาจารย์ อย่างที่ทางราชการอาจจะกำหนดไว้พื้นฐานว่าวุฒิการศึกษาขั้นต่ำ ควรจะเป็นปริญญาตรี จึงจะเป็นผู้สอนได้ แต่ว่าที่จริงแล้วที่เวลาทำงานในขั้นนี้ก็เปิดกว้างไม่ได้กำหนด ว่าจะต้อง ศึกษาวุฒิไหน แต่ว่ามีความรู้พอที่จะถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้ แต่ว่าถ้าบุคคลที่ยังไม่ได้เป็นไปตาม หลักเกณฑ์ ต้องการที่จะศึกษาเพิ่มเติมก็เปิดให้สามารถเรียนต่อได้ทั้งในระบบปกติ และที่ กำลังทดลองทำอยู่ คือระบบดาวเทียม

พอมาถึงในขั้นนี้ ก็อย่างที่ท่านผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนได้รายงานเมื่อ ลักครุ่นนี้แล้วซำกัน ก็คือที่จริงเรามีปัญหาเยอะแยะ เนื่องจากบุคลากรที่มีคุณสมบัติสมัยใหม่ แบบที่ต้องการไม่เพียงพอ ก็ต้องใช้วิธีการต่างๆ อย่างที่กล่าวมาแล้วคือทำให้ปฏิบัติราชการ ไปแต่ถ้ามีการศึกษาเพิ่มเติม ทั้งนี้ก็ต้องมีระบบดาวเทียม ที่ว่าจะให้ครูบาอาจารย์ข้างนอก สามารถที่จะเข้ามาช่วยเหลือได้ โดยที่ไม่ต้องทิ้งภารกิจส่วนตัว ก็ส่งเสริมการศึกษาทางไกล ที่นี้สถานที่ตั้งของแหล่งการศึกษาที่เราทำจะเป็นโรงเรียน ดชด. โรงเรียนประถมศึกษา ศูนย์ การเรียนชุมชน ก็จะอยู่ในที่ที่ห่างไกลจากระบบสายไฟฟ้าของประเทศ ก็ต้องใช้วิธีการอื่น เครื่องพวกนี้ก็กินไฟทั้งนั้น ก็มีแผงไฟฟ้าพลังแสงอาทิตย์ พลังน้ำ ก็ปรากฏว่าพวกพลังน้ำ กับ พวกพลังอาทิตย์นี่ก็ขัดแย้ง คือว่าไม่ได้ทะเลาะกัน แต่ผลประโยชน์ขัดกัน คือบางคนก็อาจจะ ขอฟน เพื่อให้มีน้ำที่จะมาทำมาก ๆ ขอฟนพวกนี้ขอฟนสำเร็จก็พวกที่ใช้พลังแสงอาทิตย์ก็ ค่อนข้างจะลำบาก เพราะต้องการให้มีแสงมากๆ จะได้มีเครื่องใช้ พอมีเครื่องใช้พวกนี้ สิ่ง ที่ลำบากก็คือวิธีการใช้ ต้องใช้ให้เป็น นอกจากใช้เป็นแล้วยังต้องรู้จักในเรื่องของการปฏิบัติ บำรุงรักษา เพื่อให้เครื่องใช้ได้ยาวนาน อันนี้เป็นปัญหาเหมือนกัน แบตเตอรี่ที่เขาใช้ดี ๆ ได้ ๕ ปี แต่เราใช้ ๒ ปีก็พัง หรือว่าเครื่องต่างๆ มันมีรายละเอียดปลีกย่อยอีกเยอะแยะและมี

ใหม่ๆ มาเรื่อย เราก็ตามกันไม่ค่อยทันก็ต้องฝึกกัน นอกจากพอเครื่องมาแล้วก็มีปัญหาว่า อุปกรณ์เครื่องช่วยนี้มันช่วยจริงหรือเปล่า หรือว่ายิ่งทำให้แย่ขึ้น แทนที่จะได้ความรู้หรือว่าประหยัดเวลา กลับทำให้เสียเวลามากขึ้น ทำอะไรได้น้อยลง แล้วความรู้ก็ได้น้อยลงหรือเปล่า ถ้าใช้ถูกมีข้อมูลก็คงจะต้องถึงสมัยที่บุคลากรทุกคน ทั้งผู้บังคับบัญชา ทั้งผู้ปฏิบัติงาน คือครู ผู้สอน แล้วก็ผู้รับประโยชน์รับบริการต้องศึกษาอาจจะต้องไปพร้อมกันช่วยกันด้วยกัน และก็ จุดใหญ่ หรือว่าถ้ามีเครื่องมือสื่อสารก็ต้องให้สื่อสารได้ ก็ต้องหาความรู้ จะจากหนังสือ จาก อุปกรณ์ หรือว่ามีเครื่องฉาย อาจจะฉายซีดี ฉายดีวีดี อะไรอย่างนั้นได้ อาจจะติดต่อระยะทางไกล ออนไลน์ ระบบอินเทอร์เน็ตได้ก็ต้องทำ และก็ทำแล้วจะต้องเรียนรู้ร่วมกัน แล้วก็เอามาใช้ความคิดเพื่อให้มีประโยชน์มากที่สุดจะได้คุ้มกับทุกๆ อย่างที่เสียมา ทั้งเวลา ทั้งทรัพยากรต่างๆ เงินทอง ในแม้แต่ว่าทุกๆ อย่างก้าวหน้ามาแบบนี้แล้ว

แต่ว่าเรื่องพื้นฐานที่ว่าทำมา ๔๐, ๕๐ ปี หรือว่า ๓๐ ปี นั้นก็ยังคงสำคัญ แล้วก็ยังทิ้งไม่ได้ อย่างเช่นเริ่มต้นงาน ใครบอกว่างานเกษตรไม่สำคัญก็ยังพูดอย่างนั้นไม่ได้ เพราะว่าเป็นฐานของการกินการอยู่ทำการเกษตร คนจีนเขามาถาม คนจีนสัมภาษณ์ตอนที่ไปเมืองจีน ว่าทำไมถึงสนใจเรื่องการเกษตรมากนัก เพราะว่าเกษตรก็ยังเป็นพื้นฐานที่จะหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้องมีกินมีใช้ส่วนตัว แล้วก็ส่วนนี้ยังเอามาแปลเป็นสินค้าที่จะสามารถแลกเปลี่ยนมาเป็นรายได้อีก เพราะในส่วนนี้ก็ต้องเรียนทั้งการปลูก การแปรรูป การหีบห่อ การขนส่ง การตลาด การอะไรอีกเยอะแยะ มันก็ต่อไปได้เยอะ และก็คนที่มีอาหารอยู่กับตัว มีเครื่องใช้ที่ผลิตเองได้มากที่สุด ก็ยังเป็นความปลอดภัยหรือความมั่นคงของชีวิต รวมทั้งชีวิตของประเทศด้วยหรือว่าด้านสุขภาพอนามัยนั้นก็ยังเป็นเรื่องสำคัญ เวลานี้ก็ยังมียุทธศาสตร์สุขภาพเสื่อมอยู่ ถึงแม้จะมีระบบอะไรต่างๆ เยอะแยะ เพื่อที่จะดูแลสุขภาพแต่ว่าตัวเองหรือว่าเราในหน่วยเล็กๆ ก็ยังต้องพยายามรักษาเรื่องสุขภาพซึ่งก็จะเป็นจากทั้งอาหารการกิน การใช้ชีวิตที่ถูกต้อง แล้วก็การแพทย์ ทางหมอก็คงไปช่วย ใครคิดว่าฟันขึ้นเล็กๆ จะไม่สำคัญ ซึ่งถ้าขาดอาหารบางทีก็ฟันร่วงหมด กินเคี้ยวไม่ออก ก็กินไม่ได้ก็มี หรือว่าทำให้ป่วยอย่างอื่น คือ ทั้งตา ทั้งหู ทั้งอะไรต่างๆ นี่ก็สำคัญหมด

สำหรับการที่จะพัฒนาตัวเองให้ก้าวหน้า ตอนนี้ที่ว่าใครๆ ก็พากันสำคัญยิ่งขึ้นจริงๆ คือทั้งผู้บริหารก็ต้องคิด ใช้ความคิดมาก ต้องใจกว้างเปิดต่อผู้อื่น ทั้งผู้ที่มาช่วยเหลือก็ต้องดูว่าทำอะไรที่จะช่วยได้ หรือบางคนน่าช่วยหรือว่าบางคนก็ไม่น่าช่วย หรือว่าผู้ปฏิบัติงานจะเป็นครูบาอาจารย์ หรือนักส่งเสริมต่างๆ ก็ต้องดูว่าเดี๋ยวนี้อาจจะมียุทธศาสตร์อะไรบ้างที่ตนเองก็ไม่รู้ นักเรียนก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่ว่าในบางกรณีครูเรียนเร็วกว่า บางกรณีนักเรียนก็เรียนเร็วกว่า ก็ต้องช่วยๆ กัน นักเรียนก็ต้องมีภาระตรงนี้ ที่มากขึ้นคือต้องเป็นคนที่จะระดมกระแง กระชุกกระชวย แล้วก็สามารถดึงให้คนอื่นเขาสนุกสนาน แล้วก็สนใจได้มากขึ้น แล้วก็

หาความรู้มาป้อนให้ได้มากขึ้น ส่วนนักเรียนก็มีหน้าที่เยอะกว่าเดิม ต้องมีความรับผิดชอบทั้งต่อตัวเองต่อครอบครัว เพราะว่าบางครั้งเราก็ไปส่งเสริมไม่ได้ ก็ยังเห็นว่ามีโครงการต่างๆ เช่น โครงการแม่และเด็ก สตรีมีครรภ์ สตรีให้นมบุตรอะไรแบบนี้ ซึ่งก็ถ้านักเรียนได้โอกาสมีความรู้จากโรงเรียน ก็อาจจะไป น่าจะมีไปเผยแพร่ให้ผู้ปกครองหรือประชาชนอื่นๆ ได้ เพราะฉะนั้นก็มีหน้าที่ เรียนจบไปแล้วก็มีหน้าที่เหมือนกัน ว่าที่เห็นว่าคนแก่ๆ เราๆ ทำๆ กัน อยู่นี้อาจจะมีบางส่วนที่ล้าสมัย เคยไปแล้ว คิดว่าในคนรุ่นใหม่ อาจจะต้องการอะไรที่มากกว่า นั่นก็ต้องมีหน้าที่ แล้วก็เรียนรู้หน้าที่เรียนหน้าที่ อาจจะได้เรียนรู้ได้ความรู้แล้ว ก็บอกมา จะว่า เด็กไม่มีหน้าที่ พุดก็ไม่ได้ ก็ต้องพุดมา พุดออกมาแล้วก็ต้องเถียงกัน ว่าที่พุดออกมาพุดเข้าทำหรือไม่เข้าทำ ก็มาชี้แจงอธิบายกัน ทุกคนก็ต้องใช้เวลามากขึ้น ใช้แรงใช้อะไรมากขึ้น

ขอให้ทุกๆ ท่านที่มาร่วมในวันนี้มีพลังมากๆ แล้วก็มีความสุขความเจริญในส่วนตัว แล้วก็ในความคิดที่จะมาช่วยกันทำงานต่อไป ๕๐ ปี แต่ว่า ๑๐๐ ปี ตชด. นี้ จะอยู่ให้หรือเปลาก็ไม่ทราบ ยังไม่แน่ใจ ก็คงจะต้องเป็นรุ่นใหม่ๆ แล้ว เพราะว่าเดี๋ยวนี้ที่ไปเยี่ยมรุ่นนี้ก็คือ ครู ตชด. ที่ได้พบ ถามไปถามมาก็คือนักเรียนที่เคยทำงานด้วยกันชั้นเด็กๆ หรือว่าไม่ใช่โรงเรียน ตชด. โรงเรียนของประถมศึกษา โรงเรียนอะไรนี่ไปมาเดี๋ยวนี้กลายเป็นอย่างไรไปมาคุยไป คุยมาก็รู้จักเขาตั้งแต่ประถมหนึ่ง จนเดี๋ยวนี้มาช่วยงาน บางครั้งก็ต้องยอมๆ เขา ให้เขาสอน เขาบ้างเหมือนกัน ก็เขารู้มากกว่า ก็ขอให้มีแรงกันถึงตอนนั้น เร็วๆ นี้ได้เจออาจารย์บางท่าน ที่ได้รู้จักท่านมานานแล้ว ตอนนั้นก็อายุ ๙๐ กว่าแล้ว แต่ท่านบอกว่าท่านจะปฏิบัติงานอย่างน้อยจนอายุ ๑๐๐ ปี ก็รู้สึกที่เราทุกคนก็น่าจะตั้งเป้าไว้เช่นนั้น ขอให้ทำได้

